

βραχιώτικος ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. βραχιώτικο Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχσα, δι' ὃ ἰδ. βράχος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιώτικος.

Ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὰ βράχσα τῆς θαλάσσης: Βραχιώτικο νερό.

βράχνα ἡ, Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Εὐβ. (*Ακρ.) Πελοπν. (Αἰγ.) κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ. σβράχνα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βραχνιάζω.

Ἀλλοίωσις τῆς διαυγείας τῆς φωνῆς ἐκ ψύξεως ἢ ἄλλης παθήσεως τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, βράγχος ἔνθ' ἀν.: Ἐχει μὲν βράχνα τὸ παιδί ποῦ δὲ μπορεῖ νὰ μιλήσῃ Αἰγ. Μὲ τὴ σβράχνα ποῦ ἔχω πῶς νὰ τραγουδήσω! Λεξ. Δημητρ. Κρύουσα κί μ' ἐπῆσαι νὰ βράχνα, κουντεῦ' νὰ κλείσ' οὐ λιμόζ-ου-μ' *Ακρ. Συνών. βραχνάδα, βράχνασμα, βράχνιασμα, βράχνος.

βραχνά ἐπίρρ. κοιν. βραγνὰ Μέγαρ. Πελοπν. (*Αρχ. καδ.) Σαλαμ. σβραχνὰ Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός, παρ' ὃ καὶ σβραχνός.

Μὲ φωνὴν ὄχι διαυγὴ καὶ ἰσχυράν, ἀλλὰ βραγχώδη καὶ ἀσθενὴ ἔνθ' ἀν.: Μιλᾷ βραχνὰ καὶ δὲν ἀκούεται κοιν. || Ἄσμ.

Κί ἀκῶ μῖς πέρδικας λαλιά, μῖς πετροκελαηδοῦσας καὶ τό ἔλεγε βραχνὰ βραχνὰ καὶ παραπονεμένα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Καὶ τό ἔλεγε βραγνὰ βραγνὰ καὶ παραπονεμένα κί ὅσοι κάμποι τ' ἀκούσανε, τὰ χόρτα μαραθῆκαν

Πελοπν. (*Αρχ. καδ.) Συνών. βραχνερά, βραχνιασμένα, βραχνιαστά.

βραχνάδα ἡ, κοιν. βραγνάδα Μέγαρ. κ.ἀ. σβραχνάδα Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Σῦρ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (1).

Βράχνα, ὃ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἐχει ὁ λαιμός μου βραχνάδα. Μ' ἐπῆσσε βραχνάδα καὶ δὲ μπορῶ νὰ μιλήσω.

βραχνιάζω Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχνα.

Βραχνιάζω 1, ὃ ἰδ.

βραχνᾶς ὁ, βαρυπνᾶς Κύπρ. Μακεδ. Νάξ. (*Απύρανθ.) κ. ἀ. βαρυχνᾶς Θράκ. (*Αδριανούπ.) Κρήτ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (*Ινέπ.) Χίος κ. ἀ. βαρυχνᾶς Θράκ. (Αἰν.) βαραχνᾶς Σύμ. βραχνᾶς σύννηθ. βραχνᾶς Κρήτ.—Λεξ. Δημητρ. ἀβραχνᾶς Κάσ. κ.ἀ. βραγνᾶς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) βραφνᾶς Ἀντικύθ. Κρήτ. ἀριφνᾶς Ρόδ. σβαρυχνᾶς Χίος βραχνός Κύθηρ. Λέσβ. σβράχχνους Θράκ. (Αἰν.) σβραχνᾶς Δαρδαν. *Ηπ. Σάμ.—Λεξ. Δημητρ. βαραχτᾶς Καππ. (*Ανακ. Ἀραβάν. Σιννασσ.) γαρυπνᾶς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βαρυχνᾶς, ὃ ἐκ τοῦ βαρυπνᾶς ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύς, τοῦ οὐσ. ὕπνος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ας. Πβ. Εὐστάθ. 561, 8 «τοῦτο δὲ [τὸν ἐφιάλτην] ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος βαρυχνᾶν λέγει». *Η λ. καὶ παρὰ Σομ. Πβ. καὶ J Kalitsunakis Mittel-neugr. Erglär. 18 κέξ.

1) Ὁ μὴ ἀφυπνιζόμενος εὐκόλως. ὁ βαθέως κοιμώμενος Νάξ. (*Απύρανθ.) Συνών. βάρυπνος 1. 2) Πάθος ἀποπνικτικὸν ἐπερχόμενον ἐν ὕπνῳ ἔνεκα βάρους τοῦ στομάχου, δυσπεψίας καὶ ἄλλων αἰτίων, ὃ τῶν ἀρχαίων ἐφιάλτης ἢ ἡπίαλος ἢ πνιγαλίων (ὁ λαὸς πολλὰ χοῦ πιστεύει ὅτι τὸ πάθος τοῦτο προκαλεῖ δαίμων τις

καθήμενος ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅστις ἐμφανίζεται ὡς μικρὸν παιδίον ἢ νεανίας ἢ ὡς δασύτριχος καὶ δυσειδὴς γυνὴ ἢ ὡς μάγισσα κτ.) σύννηθ.: Ἄσμ.

*Οντας ἔρχεσ', ἀβραχνᾶ, | ἀπὸ τὴν ἀνεκαπνὰ, μέτρα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ | καὶ τὰ φύλλα τοῦ δειτροῦ (ἀνεκαπνὰ=καπνοδόχος) Κάσ. Συνών. ἀπομόρεια, βαρὺς Β 2, ἐφιάλτης. 3) Φάντασμα πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν παιδίων Χίος. Συνών. βρικόλακας, σκιάχτρο.

βράχνασμα τό, Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βραχνιάζω.

Βράχνα, ὃ ἰδ.

βραχνερά ἐπίρρ. ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 111—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνερός.

Βραχνά, ὃ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἡ χήρα σκύβει γὰ στερενὴ φορὰ κί ἄγρια καὶ βραχνερά τὴν ἄμοιρη μικρούλλα θέλει νὰ δερμηνέψῃ ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν.

βραχνερός ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. ἐν Προπυλ. 1,238 ΑΧριστοπ. Ποιήμ. 83 ΣΜαρτζώκ. Ποιήμ. 40 ΣΣκίπη Ἀγία Βαρβάρ. 105—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ ἔχων φωνὴν βραγχώδη καὶ τραχεῖαν ΑΧριστόπ. ἔνθ' ἀν.: Φλογέρες βραχνερές. Συνών. βραχνός 1. 2) Ὁχι διαυγὴς καὶ καθαρὸς, ἀλλὰ βραγχώδης καὶ τραχὺς ἔνθ' ἀν.: Ἀγριεὶ καὶ βραχνερεὶ φωνεὶ ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. Βραχνερὴ λαλιά ΣΜαρτζώκ. ἔνθ' ἀν. Βραχνερὴ κραξὶ ΣΣκίπης ἔνθ' ἀν. Συνών. βραχνός 2.

βραχνία τά, Πόντ. (*Αμισ. Σινώπ.) φραχνία Πόντ. (Σινώπ.) γραφνία Πόντ. (Οἰν.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βράγchia πληθ. τοῦ βράγχιον.

1) Τὰ βράγchia τῶν ἰχθύων ἔνθ' ἀν. Συνών. βράχια, σπάραχνα. 2) Ὁ φάρυξ καὶ ὁ λάρυγξ ὁμοῦ Πόντ. (Σινώπ.)

βραχνιάζω κοιν. βραχνιάζου βόρ. ἰδιώμ. καὶ Τσακων. βραχνιάζ-ζω Σύμ. βραχνιάττω Σύμ. βραχνιάννου Λυκ. (Λιβύσσ.) βραγνιάζω Κύπρ. (καὶ βραχνιάζω) Σαλαμ. φραχνιάζω Κύπρ. σβραχνιάζω Εὐβ. (Χαλκ.) Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Σῦρ. κ. ἀ. σβραχνιάζου Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Μακεδ. φραγκιάζω Τήλ. φραγκιάζ-ζω Σύμ. φραγκιάττω Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. βραγχιιάζω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. βραγχιῶ. Πβ. Ἡούχ. «βραγχιιάζεσθαι» πνίγεσθαι.

1) Ἀμτβ. καθίσταται βραχνός, ἀποβαίνει ἡ φωνὴ μου ἀσθενὴς καὶ τραχεῖα ἔνεκα κρυολογήματος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἔνθ' ἀν.: Βράχνιασα ἀπὸ κρυολόγημα. Βράχνιασα νὰ σοῦ φωνάζω κοιν. Βράχνιαξε ὁ λαιμός μου Μέγαρ. Ἀπὸ τοῖς πολλὰς φωνὰς ἐφράγκιασα Σύμ. || Φρ. Βράχνιασα νὰ παρακαλῶ ἢ παρακαλῶντας (παρεκάλεσα πολὺ) Πελοπν. (*Αρχ. καδ.) || Ἄσμ.

Μὴ μοῦ παραπονεύγεστε, γιατί εἶμαι βληχιασμένος, ἦγια νερό τοῦ πηαδιοῦ κ' ἐβράχνιασ' ὁ καημένος Θήρ. Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα βραχνὸν πολλαχ.: Μ' ἐβράχνιασεν ὁ τρόμος ἸΠολέμ. Σπασμέν. Μάρμαρ. 40 Μὲ βράχνιασε τὸ κρύο—τὸ τραγοῦδι Λεξ. Δημητρ. Συνών. βληχιάζω 2, βραχνιάζω. 2) Ἀποβάλλω τὴν διαύγειαν καὶ καθαρότητα καὶ ἀποβαίνω βραγχώδης ἔνθ' ἀν.: Βράχνιασ' ἡ φωνή μου ἀπὸ τὸ κρυολόγημα—τὸ τραγοῦδι κτ. κοιν. || Ποίημ.



Συχνά ἐβράχνιασε ἡ μιλή του | τραγουδώντας λυπηρὰ
πῶς 'ς τὸν ἥλιον ἀποκάτου | εἶναι λίγη ἐλευθερία
ΔΣολωμ. (ἐκδ. ΙΠολυλ.) 46.

βράχνιασμα τό, κοιν. βράγνιασμα Κύπρ. φρα-
χνιασμα Κύπρ. σβράχνιασμα Πελοπ. (Μάν. Τριφυλ.)
Σύρ. κ. ἀ.

*Εκ τοῦ ρ. βραχινιάζω.

Βράχνα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Δὲν ἀκούει ἡ φωνή του
ἀπὸ τὸ πολὺ βράχνιασμα κοιν.

βραχνιασμένα ἐπίρρ. σύνηθ. φραγκιασμένα Σύμ.

*Εκ τοῦ βραχνιασμένος μετοχ. τοῦ ρ. βραχινιάζω.

Βραχνά, ὁ ἰδ.: Μιλᾷ βραχνιασμένα σύνηθ.

βραχνιαστὰ ἐπίρρ. *Ηπ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. *βραχνιαστός.

Βραχνά, ὁ ἰδ.: *Ἄσμ.

*Ακούει τὸν κοῦκο ποῦ λαλεῖ καὶ βραχνιαστὰ τὸ λέγει.

βραχνοκόκορας ὁ, πολλαχ. βραγνοκόκορας Μέ-
γαρ. Σαλαμ. σβραχνοκόκορας Σύρ. βραχνοκόκορος
Κεφαλλ.—Passow Carmin. popular. 585. βραχνοκό-
κορους Θράκ. (Αἰν.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός καὶ τοῦ οὐσ. κόκορας.

*Αλέκτωρ μὲ βραγχώδη φωνὴν ἐνθ' ἀν.: *Ἄσμ.

Τοίτωσε, βραχνοκόκορε, ἀπὸ τὰ κεραμίδια

γὰ νὰ μιλήσ' ἡ πέριδικα ἀπὸ τὰ παρεθύρια

Passow ἐνθ' ἀν.

βραχνοκόρακας ὁ, ἀμάρτ. βραχνοκόρακας Θράκ.
(Αἰν.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βραχνά καὶ τοῦ οὐσ. κόρακας.

Κόραξ ἔχων βραγχώδη φωνήν.

βραχνοκράζω ΜΜαλακάς. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστο-
λίδ. 215.

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. βραχνά καὶ τοῦ ρ. κράζω.

Κράζω μὲ φωνὴν βραγχώδη: Ποίημ.

Καὶ καὶ ποῦ βραχνοκράζε | μὲ μὰ φωνὴν ἀνθρώπου

'ς τὸ ἡμέρωμα τοῦ τόπου | βουβάθηκε καὶ αὐτό.

βραχνολαλῶ ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 112.

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. βραχνά καὶ τοῦ ρ. λαλῶ.

Λαλῶ, φωνάζω μὲ φωνὴν βραγχώδη: Κουκουρίκου!
βραχνολάλησε μακρὰ κάποιος κόκορας.

βραχνομεθυσμένος ἐπίθ. ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναϊκ.
Διηγ. 51.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός καὶ τοῦ μεθυσμένος μετοχ.
τοῦ ρ. μεθῶ.

Μεθυσμένος ὁμιλῶν μὲ βραγχώδη φωνήν.

βράχνος τό, ἀμάρτ. βράχνους Λέσβ.

*Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βράγχος.

Τὸ βράγχος τῆς φωνῆς, ἡ βραχνάδα. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. βράχνα.

βραχνός ἐπίθ. κοιν. βραχνέ Τσακων. βραγνός
Κύπρ. (καὶ βραχνός) βραγνός Κύπρ. φραχνός Κύπρ.
σβραχνός Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. Πελοπ. (Μάν. Τριφυλ.)
Προπ. (Ἀρτάκ.) Σάμ. Σύρ. κ. ἀ.—Λεξ. Βλαστ.

*Εκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. βραγχός. Τὸ σ τοῦ τύπ. σβρα-
χνός ἀπὸ τοῦ τελικοῦ σ τοῦ ἄρθρου τούς, ὅπως καὶ σβῶ-
λος, σπλόνος ἐκ τοῦ τούς βώλους, τούς πλόρους
(φλόρους) κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,412. Πβ. καὶ
GMeyer Neugr. Stud. 2,100.

1) Ὁ ἔνεκα παθήσεως τῶν φωνητικῶν ὀργάνων ἔχων
φωνὴν τραχεῖαν, ἀσθενῆ καὶ βραγχώδη, ὅχι διαυγῆ καὶ
καθαρὰν κοιν. καὶ Τσακων.: Εἶμαι βραχνός καὶ δὲ μπορῶ
νὰ μιλήσω καθαρὰ κοιν. Πετεινάρι φραχνὸν Κύπρ. Συν-
εκδ. καὶ ἐπὶ ὀργάνων μουσικῶν καὶ γενικῶς πραγμάτων
ἡχηρῶν κοιν.: Καμπάνα βραχνή. Βραχνὸ βιολί - κουδούνι
κττ. || *Ἄσμ.

Φέρνει μπαζάκια πράσινα, φέρνει βραχνὰ παιγνίδια
(ἐνν. ὁ Χάρως) Πελοπ. (Οἶν.) Συνών. βραχνερός 1.

2) Βραγχώδης, σομφός, ἐπὶ φωνῆς κοιν.: Βραχνή
φωνή. Βραχνὸ ψάλισμο. Βραχνὸ μουρμούρισμα. Συνών.
βραχνερός 2.

βραχνόσυρτος ἐπίθ. (Ν. Ἑστ. 11, 23).

*Εκ τῶν ἐπιθ. βραχνός καὶ συρτός.

*Ὁ σεσυρμένος καὶ βραχνός, ἐπὶ ἤχου: Βραχνόσυρτη
φωνή.

βραχνούλλης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. βραχνούλλα ΓΞε-
νοπ. Κατήφ. 399.

*Υποκορ. τοῦ ἐπιθ. βραχνός διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. - ούλλης.

*Ὁ ὀλίγον τι βραχνός: Βραχνούλλα φωνή.

βραχνόφωνα ἐπίρρ. ΔΣολωμ. (ἐκδ. ΙΠολυλ.) 173
ΣΜαρτζώκ. Ποιήμ. 144.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βραχνόφωνος.

Μὲ φωνὴν βραγχώδη, βραχνήν: Ποιήμ.

Βραχνόφωνα ὁ καλόγερος ἀνάδευε τὰ χεῖλα
ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν.

Κ' ἐνα θερμὸ βραχνόφωνα μουγγρίζει
ΣΜαρτζώκ. ἐνθ' ἀν.

βραχνόφωνος ἐπίθ. Κύπρ. Πάρ. κ. ἀ.—ΙΠολέμ.
Χειμώνανθ. 122 φραχνόφωνος Κύπρ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός καὶ τοῦ οὐσ. φωνή.

*Ὁ ἔχων βραγχώδη φωνὴν ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

*Αποβραδὺς ἐδιάβαιναν κοπάδι τὰ κοράκια
καὶ ἀκούστηκε βραχνόφωνη 'ς τὸ δέντρο ἡ κουκουβάγια
ΙΠολέμ. ἐνθ' ἀν.

βραχοβάμβακο τό, Ζάκ. (Κερ.)

*Εκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ βαρβάκι.

Τὸ πτηνὸν βαρβάκι ποῦ μένει εἰς τοὺς βράχους.

βραχοβούνι τό, Λεξ. Βλαστ. 371 Δημητρ.

*Εκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ βουνί.

Βουνὸν βραχώδες. Συνών. πετροβούνι.

βραχοδαρμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

*Εκ τοῦ ρ. βραχοδέρομαι.

Κακουχία, τλαιπωρία.

βραχοδέρομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

*Εκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ ρ. δέρομαι.

Κακουχοῦμαι, τλαιπωροῦμαι: Ἐὼ πολεμῶ δλημερὶς
καὶ βραχοδέρομαι κ' ἐσεῖς πετᾷτε τῇ δούλεψί μου.

βραχοκαταλύτης ἐπίθ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,369 καὶ
391 βραχουκαταλύτ'ς Θράκ. (Αἰν.)

*Εκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ καταλύτης ἡ τοῦ οὐσ.
βράχος καὶ τοῦ ρ. καταλῶ.

*Ὁ δυνάμενος καὶ βράχους νὰ καταλύσῃ, δυνατός,
ἰσχυρός: ἐνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Τοῦ Φλώρου τ' ἀγριόπαιδο, τὸ βραχοκαταλύτη,
ποῦ μ' ἐνα γρόθο ἐσκότωσε τριέτικο δαμάλι
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 3,369.

